RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 219.855 van 19 juni 2012
in de zaak A. 200.939/XIV-33.296

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Martine De Raedemaeker
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Augustijnenstraat 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 juni 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 62.240 van 27 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7251 van 14 juli 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Martine De Raedemaeker, die verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 18 maart 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 4 februari 2011 ongegrond.

Op 21 maart 2011 stelt de verweerder tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de weigeringsbeslissing met een arrest van 27 mei 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 9ter, 39/2, § 2, en 39/65, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de jurisdictionele motiveringsplicht en de rechten van verdediging als algemene rechtsbeginselen.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en voert eerst aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die motivering verder gaat dan zijn annulatiebevoegdheid, waarbij hij slechts een marginale toetsing mag uitvoeren doch niet als rechter in hoger beroep mag optreden en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de feitelijke beoordeling over te doen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf uit de inhoud van de medische attesten afgeleid dat de huidige verweerder "niet in staat is zelfstandig te leven" en niet "geacht kon worden alleen te leven". Die medische beoordeling komt zelfs niet de staatssecretaris doch uitsluitend de ambtenaar-geneesheer toe. Volgens de verzoekende partij schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus niet enkel zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid maar ook artikel 9ter van die wet, waaruit blijkt dat de beoordeling van het reële risico van een ziekte enkel door de ambtenaar-geneesheer gebeurt. Het redelijkheidsbeginsel mag niet als voorwendsel worden gebruikt om de beperkte toetsingsbevoegdheid als annulatierechter te overschrijden.

De verzoekende partij merkt verder op dat in het bestreden arrest enkel naar de medische attesten van de huidige verweerder wordt verwezen zonder dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer daarin werd betrokken. Zij acht daarom ook de jurisdictionele motiveringsplicht en de rechten van verdediging geschonden. De rechter dient immers alle uiteengezette middelen zorgvuldig te onderzoeken.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij niets wezenlijks toe.

Beoordeling

6.1. In het bestreden arrest wordt met verwijzing naar het administratief dossier en de aanvankelijk bestreden beslissing gesteld dat niet betwist wordt dat de huidige verweerder lijdt aan een ernstige mentale retardatie en matige gedragsstoornissen vertoont, dat de voorziene duur van de behandeling onbepaald is en dat volgens de arts van de betrokkene neuropsychiatrische opvolging aangewezen is. Ook de besluiten uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 6 oktober 2010 worden geciteerd alsmede de vaststelling in dat verslag dat de aanwezigheid van derden (familieleden) aan te bevelen is voor toezicht en verzorging. De stukken van de huidige verweerder in het administratief dossier worden aangehaald om te stellen dat de betrokkene volledig afhankelijk is van derden voor toezicht en verzorging, dat hij zich niet zelfstandig kan aanmelden voor stempelcontrole en dat hij ingevolge zijn medische toestand niet in staat is om documenten te handtekenen. Verder wordt in het bestreden arrest gesteld dat bij een woonstcontrole twee familieleden werden aangetroffen die als niet verwant werden vermeld hoewel zij dezelfde naam (als de huidige verweerder) dragen. Daarom mocht volgens het bestreden arrest worden verwacht dat de huidige verzoekende partij had moeten weten of onderzoeken of de betrokkene niet bij zijn familieleden woonde, gelet op de aard van zijn ziekte.

Waar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor de eerste rechter werd opgeworpen, heeft deze op basis van de voorhanden zijnde gegevens van het administratief dossier, waaronder zowel de stukken van de huidige verweerder als het verslag van de ambtenaar-geneesheer, onderzocht of de aanvankelijk bestreden beslissing op voldoende zorgvuldige wijze en rekening houdend met alle relevante elementen tot stand is gekomen. Door te oordelen dat dit te dezen niet het geval was, in het bijzonder wat betreft de aanwezigheid van familie voor toezicht en verzorging, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. Het gaat hier dus niet over een nieuwe medische beoordeling, die als dusdanig niet wordt betwist, maar enkel om de vraag of de aanwezigheid van en de verzorging door familieleden op voldoende zorgvuldige wijze zijn onderzocht. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.2. Uit de motivering van het bestreden arrest, zoals hierboven beschreven, blijkt dat het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 6 oktober 2010 wel degelijk in de beoordeling is betrokken en dit in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt. Het weze herhaald dat in het bestreden arrest geen eigen beoordeling van de medische toestand wordt gemaakt, noch een eigen beoordeling wat betreft de wenselijkheid van toezicht en verzorging door familieleden. Er is enkel nagegaan of het bestuur de concrete

aanwezigheid van en hulp door familieleden wel voldoende heeft onderzocht en dit overeenkomstig het door de huidige verweerder voor de eerste rechter opgeworpen middel. Het eerste middel is ook in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 39/2, § 2, en 39/65, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de jurisdictionele motiveringsplicht en de bewijskracht van geschreven stukken als algemene rechtsbeginselen.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest met betrekking tot de beoordeling van de uitgevoerde woonstcontrole en voert in een eerste onderdeel aan dat de eerste rechter de bewijskracht van het "Inlichtingenblad C" en daarmee de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek schendt door, tegen de inhoud van dat stuk in, te oordelen dat de als niet verwant vermelde personen wel familieleden van de huidige verweerder zijn. Daarbij heeft de eerste rechter volgens de verzoekende partij ook zijn annulatiebevoegdheid overschreden.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen.

In een derde onderdeel laat de verzoekende partij gelden dat de kwestieuze woonstcontrole geen betrekking had op de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermits die controle dateert van vier maanden vóór het indienen van de aanvraag. Noch in die aanvraag noch in de medische attesten van de huidige verweerder wordt vermeld dat deze laatste bij familie zou inwonen. Er is enkel sprake van hulp van derden. Waar de huidige verweerder voor de eerste rechter slechts vaag en summier de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM had ingeroepen

en waar in een politieverslag de personen onder hetzelfde dak als “niet verwant” worden vermeld, kan uit dat verslag niet redelijk de plicht tot onderzoek naar de aanwezigheid van familie worden afgeleid. De verzoekende partij acht aldus zowel de in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ook niet verenigbaar met de medische stukken van de huidige verweerder waarin enkel sprake is van hulp van derden noch met de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien heeft de huidige verweerder voor het eerst in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring aangevoerd dat hij samenwoont met zijn ouders en zussen, zodat daar in de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden.

In een vierde onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat niet valt in te zien hoe de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat het te dezen onwaarschijnlijk zou zijn dat de huidige verweerder geen familie, vrienden of kennissen in Armenië zou hebben die voor (tijdelijke) opvang of hulp zouden kunnen zorgen, uitsluit dat nader onderzoek is verricht naar de aanwezigheid van familie in België, terwijl de huidige verweerder daar destijds niets over had vermeld. Op die wijze zouden de thans aangehaalde bepalingen en beginselen ook zijn geschonden.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij toe dat haar kritiek in het tweede onderdeel niet in strijd is met haar kritiek in het derde onderdeel van het middel. In het derde onderdeel wordt terecht opgeworpen dat het niet redelijk is een plicht tot onderzoek naar de aanwezigheid van familie op te leggen, noch op grond van een politiecontrole die van vóór de aanvraag dateert, noch op grond van een verwijzing naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM in de aanvraag zelf.

Beoordeling

9.1. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet zomaar gesteld dat de huidige verweerder bij familieleden in België verblijft. Er wordt enkel op grond van een aantal stukken vastgesteld dat de huidige verweerder afhankelijk is van hulp van derden, dat de bij de woonstcontrole aanwezige personen dezelfde naam dragen en toch als “niet verwant” in het verslag van die woonstcontrole worden vermeld en dat de huidige verzoekende partij had moeten weten dan wel onderzoeken of de huidige verweerder bij diens familieleden woonde.

Het eerste en het tweede onderdeel van het tweede middel missen in die mate feitelijke grondslag en de verzoekende partij maakt er dan ook geen schending van de aangehaalde bepalingen of beginselen mee aannemelijk.

9.2. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden en hij kan dan ook niet nagaan of de eerste rechter terecht of onterecht een bepaalde handelwijze van het bestuur kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft bevonden. Hoe dan ook heeft de eerste rechter die beginselen noch zijn annulatiebevoegdheid geschonden door rekening te houden met gegevens uit het administratief dossier, zoals het verslag van de kwestieuze woonstcontrole, ook al dateren die gegevens van vóór de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het derde onderdeel van het tweede middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

9.3. In het bestreden arrest wordt op grond van een aantal medische stukken en het verslag van een woonstcontrole, waarbij enkele personen met dezelfde naam als de huidige verweerder bij hem werden aangetroffen doch als “niet verwant” werden vermeld, vastgesteld dat de huidige verzoekende partij had moeten weten of onderzoeken of de huidige verweerder bij familie woonde.

In het licht van dat motief is de bijkomende vaststelling in het bestreden arrest dat “door te stellen dat verzoeker in het land van herkomst omwille van zijn twintigjarig verblijf aldaar familie en vrienden heeft, blijkt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of verzoekers familie in België verblijft”, een overtollig motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en waarvan de eventuele onwettigheid derhalve niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden. Het vierde onderdeel van het tweede middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien juni tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**